

Sygn. akt I CSK 998/22

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa I. B.

przeciwko M. S.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 września 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 11 marca 2021 r., sygn. akt II Ca 800/20,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
2. **zasądza od M. S. na rzecz I. B. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany M. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy, oddalającego apelację skarżącego w sprawie z powództwa I. B. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi, wiązaną z naruszeniem przez Sąd Okręgowy art. 527 § 1 k.c. oraz art. 5 k.c. Sąd Okręgowy ustalił, że sporny tytuł wykonawczy związany był z podziałem majątku stron. Po wszczęciu egzekucji przez pozwanego, B. S. – osoba trzecia, syn stron – wszczął egzekucję alimentów należnych mu od

pozwanego. Następnie komornik sądowy dokonał, w ramach postępowania prowadzonego z wniosku syna stron, zajęcia wierzytelności pozwanego względem powódki. Powódka dokonała zapłaty do rąk komornika. W toku procesu pozwany twierdził, że wszczęcie egzekucji przeciwko niemu przez B. S. miało charakter fraudacyjny, gdyż uiszczał on należne synowi alimenty, a działania powódki i syna stron miały na celu uniemożliwienie zaspokojenia roszczeń skarżącego. Stanowisko to powielono w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że „spełnienie świadczenia przez powódkę w tym samym dniu co wszczęcie egzekucji przez syna pozwanego (bez uprzedniego zajęcia tej wierzytelności) jest ewidentnym pokrzywdzeniem wierzyciela”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Pozwany nie wykazał, by jego skarga była oczywiście uzasadniona. Przedstawione przez niego stanowisko, obejmujące w istocie trzy zdania, z czego dwa dotyczą przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w ogólności, a nie konkretnej sprawy, nie nosi znamion argumentacji prawnej i stanowi wyłącznie wyrażenie niezadowolenia z treści zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia. Nadto skarżący kwestionuje ustalony przez Sąd Okręgowy fakt zajęcia wierzytelności przysługującej pozwanemu wobec powódki w toku postępowania egzekucyjnego toczącego się z wniosku B. S., podczas gdy w postępowaniu ze skargi kasacyjnej

ustalenia faktyczne sądu drugiej instancji mają charakter wiążący (art. 398³ § 3 k.p.c. i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Jedynie *obiter dictum* należy wskazać, że ewentualny fraudacyjny charakter działań B. S., podejmowanych w porozumieniu z powódką, nie mógłby być przedmiotem badania w niniejszej sprawie, lecz powinien być zwalczany z użyciem innych środków prawnych.

W skardze kasacyjnej odwołano się również do występowania w sprawie, bliżej niesprecyzowanego, zagadnienia prawnego, jednakże skarżący w żaden sposób nie rozwinął tej kwestii. Sąd nie ma zatem możliwości odniesienia się do przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w sposób inny niż przez stwierdzenie, że nie tylko nie wykazano, by w sprawie występowało istotne zagadnienie prawne, lecz nawet nie wskazano, na czym miałoby ono polegać.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

[as]